

Posudek bakalářské práce

Tématem bakalářské práce Kláry Bejblové jsou „Přírodní parky na území České republiky“. Za svůj cíl si autorka vytkla sestavit ucelený přehled o vyhlášených přírodních parcích, což vzhledem k roztržitosti a nejednotnosti údajů není nikterak snadné, což ostatně autorka zmiňuje již v úvodu.

Sama práce má včetně bohatých mapových, grafických a tabulkových příloh 80 stran a dělí se do šesti kapitol. Po úvodu následuje druhá kapitola nazvaná Ochrana přírody a krajiny v České republice, která po krátkém historicko - teoretickém úvodu vyjmenovává současné kategorie zvláště chráněných území podle zákona č. 114/1992 Sb. Následuje kapitola Vývoj a legislativa přírodních parků, jež se obsáhleji věnuje oblastem klidu, které přírodním parkům předcházely. Zde autorka vychází z Generelu Východočeského kraje 1985. Dále v této kapitole popisuje současné právní postavení přírodních parků a podává výčet parků podle doby vyhlášení. Čtvrtá kapitola obsahuje typologii přírodních parků podle několika kritérií. Autorka uvádí, že při jejím sestavování vycházela z VaV 640/1/99 Péče o krajinu. Toto členění lze však vztáhnout i na jiná zvláště chráněná území, což autorka neuvádí. Nejobsáhlejší je pátá kapitola, pojmenovaná Přírodní parky podle krajů, ve které autorka vždy nejprve charakterisuje přírodní podmínky v kraji. Tyto stručné charakteristiky se od sebe značně odlišují, neboť autorka nepoužívá pro všechny kraje stejné hledisko, přestože stále cituje jediný zdroj (Vrtíšková 2005). Působí to roztržitě a ztěžuje porovnávání. Dále podává výčet existujících přírodních parků v kraji a případných návrhů na rozšíření jejich počtu. Pro každý kraj je zpracován graf rozlohy jednotlivých parků a procentuálního podílu zvláště chráněných území na rozloze kraje. V závěru autorka stručně shrnuje celou problematiku.

Moje hlavní připomínka směřuje k citaci literatury. Některé podklady, které autorka výslovně zmiňuje v textu (Zákon č. 114/1992 Sb., Generel Východočeského kraje 1985, VaV 640/1/99 Péče o krajinu), nejsou uvedeny v závěrečném seznamu literatury, který naopak obsahuje tituly v textu necitované. Proč tomu tak je? V oddílu 3.6 Vyhlášení přírodních parků podle časových etap autorka vyčleňuje do samostatné skupiny jeden park, vyhlášený v roce 1992 podle nového zákona, což by si zasloužilo stručné vysvětlení. Rovněž postrádám vysvětlení či odkaz na příslušnou literaturu v závěru, kde autorka konstatuje, že „o některých vyhláškách (kterými byly vyhlášovány oblasti klidu a které platí dodnes - M. Š.) se dá hovořit jako o protiústavních.“ Problémy současného postavení přírodních parků jsou spíše důsledkem než příčinou nedostatečné právní úpravy a neexistence jejich jednotné správy či evidence. (s. 46). Autorka by měla dbát přesných označení, protože zaráží, když píše o přírodních parcích, které byly vyhlášovány v letech 1993 - 2001 Okresními národními výbory (s. 17), nebo když na jednom místě práce zmiňuje zrušení okresů a pak o nich dále píše, jako by stále existovaly.

Přes výše zmíněné výhrady autorka splnila v počátku deklarovaný cíl práce, proto doporučuji její bakalářskou práci k obhajobě a navrhuji ocenění známkou dobře.

V Praze dne 7. září 2007

PhDr. Markéta Šantrůčková